

Els drets nacionals requereixen el combat de treballadors i pobles per la República

1. La decisió dels jutges –a instàncies de la Fiscalia– d’anul·lar l’aplicació dels beneficis penitenciaris als republicans catalans no és un acte innocu. En política, rares vegades les coses es donen per casualitat. I que es doni en les circumstàncies actuals té una lectura precisa: hi ha parts importants de l’aparell d’Estat que no volen ni sentir parlar de taules de diàleg –encara que aquestes siguin purament formals– i estan disposades a dinamitar qualsevol possibilitat de sortida política a la qüestió catalana.

Però al marge del caràcter dubtosa-ment legal de la mesura, expressa l’arbitrarietat del règim monàrquic, del poder incontrolable de les institucions heretades de la dictadura, com l’aparell judicial, i demostra una vegada més la incompatibilitat entre democràcia i Monarquia.

Al mateix temps mostra el sotmetiment del Govern, que és incapaç d’enfrontar-se a aquests poders fàctics i que es mostra impotent davant els abusos que cometen, acceptant les pressions d’un aparell profundament reaccionari, en nom d’una suposada “separació de poders” en la qual ningú creï.

No obstant això, la situació sense sortida que imposa l’aparell franquista, enemic de tota negociació i de qualsevol solució política, no pot resoldre’s sense enfrontar-se a ell. No pot resoldre’s amb gestos o mitjanes negres. Al contrari, això només encoratja la impunitat i ho esperona.

Només la ruptura amb aquest aparell cridant a la mobilització unida dels treballadors i de tots els pobles pot vèncer la impunitat d’aquestes institucions, pot acabar amb les clavegueres de l’Estat, o d’aquest Estat claveguera.

2. Per contra, la força d’aquestes institucions heretades del franquisme resideix en la negativa a enfrontar-se a ell dels partits que diuen defensar els drets dels treballadors i els pobles. Justament és aquesta política la base de la crisi de tots els partits que en primera o última instància defensen al règim.

A diferència d’altres èpoques, la inexistència d’un partit obrer de masses que a escala de tot l’Estat lluiti per la República, com per exemple va fer en els anys trenta el PSOE –també altres organitzacions com la UGT, el PCE ...– facilita certament l’arbitrarietat i l’existència d’aquestes institucions, i constitueix per descomptat un seriós impediment. Pitjor encara és que alguns membres del Govern, sense cap mena de rubor, afirmen i presentin l’actual Monarquia pràcticament com la continuïtat del règim republicà aixafat per Franco.

Però si per als treballadors i pobles que desitjarien poder comptar amb aquesta opció, la inexistència d’un partit obrer republicà d’àmbit estatal representa un problema de primer ordre, no ho és menys el fet que aquesta circumstància faciliti que els partits que a Catalunya diuen defensar la sobirania, donin l’esquena als treballadors i als altres pobles, en nom d’una suposada ajuda europea, inexistència i impossible. Cap govern europeu donarà suport a l’enfrontament amb la Monarquia, pilar de l’ordre imperialista, i menys en aquests moments de crisi profunda. Però en donar aquesta perspectiva a la lluita del poble català, les crides a l’“enfrontament amb l’Estat”, per molt altisonants que apareguin, es converteixen en proclames buides que amaguen en realitat que del que es tracta no és d’acabar amb el règim monàrquic, sinó d’acabar negociant amb ell la separació de Catalunya. Això va poder apreciar-se clarament en les mobilitzacions d’octubre de 2019, abandonades a la seva sort pels seus convocants quan van escapar del control que van voler imposar, utilitzant per a això l’anonimat i les xarxes socials i negant la possibilitat que els mobilitzats decidissin democràticament.

3. La “coartada” de la inexistència d’un partit obrer republicà d’àmbit estatal, per descomptat no eximeix als partits republicans catalans de responsabilitat. Especialment en aquest moment en el qual tot crida a unir les forces dels treba-

lladors i els pobles per a dir basta. En un moment en què els treballadors i pobles no poden tolerar que la Sanitat segueixi sense mitjans, no volen encreuar-se de braços quan es tanquen milers d’empreses, no poden tolerar que ajuntaments i administracions manquin dels recursos per a ajudar els treballadors a aixecar cap amb el seu esforç (l’última proposta d’Hisenda és una burla).

Certament han pres una elecció: en lloc de convertir-se en la punta de llança d’un moviment que busqui la complicitat i la unió amb els treballadors i poble de l’Estat espanyol per a acabar amb el règim que oprimeix a tots, han reeditat el vell discurs del “nosaltres sols”; en lloc de bastir ponts i buscar complicitats, han aixecat un estúpid discurs “antiespanyol” que allunya indubtablement a milions de treballadors de qualsevol objectiu comú. També als treballadors catalans que senten indignats les excuses d’alguns consellers, mentre el govern de la Generalitat gestiona la pandèmia igual o pitjor que el govern de Pedro Sánchez, o no fa res per a salvar els llocs de treball de Nissan i altres empreses. I tot això, després que la població treballadora de Catalunya hagi patit durant anys la política de retallades en sanitat i ensenyament aplicat pel govern de la Generalitat, que fa desconfiar completament en el seu model de suposada República.

4. Aquesta orientació, com s’ha pogut comprovar, porta a un atzucac. No obstant això hi ha sortida. I per a trobar-la, resulta útil aprendre de les lliçons del passat. El febrer de 1936, immediatament després de conèixer-se el triomf de les candidatures del Front Popular, diverses manifestacions es van succeir per tot el país reclamant la llibertat dels empresonats després dels fets d’octubre de 1934. Com es recordarà, tot el govern de la Generalitat –menys Dencàs, que va fugir– va ser detingut, processat i condemnat per un tribunal a 30 anys de presó, per “declarar l’Estat català dins de la República Federal Espanyola”. A pesar que la premsa de dretes ho va presentar

com una acció separatista, Companys va proclamar l'Estat català no com un acte dirigit a «separar-se» d'Espanya, sinó per a defensar la República i les conquestes democràtiques que s'associaven a ella, que en la seva opinió es trobaven greument amenaçades després de l'entrada de la CEDEIXI en el govern. El seu advocat, Ossorio i Gallardo, va plantejar el seu defensa exactament en la mateixa adreça: no com un conflicte entre Catalunya i Espanya, sinó com un enfrontament entre les forces democràtiques i republicanes de Catalunya i Espanya contra la reacció. Per això, Companys, que es trobava en el penal del Port de Santa Maria juntament amb altres dos consellers de la Generalitat, quan va ser posat en llibertat, va fer un recorregut fins a arribar a Barcelona que es va convertir en un passeig triomfal, en el qual va ser aclamat en cadascuna de les ciutats en les quals es va detenir. Les masses ho van aclamar perquè s'havia significat com un lluitador no sols per la llibertat de Catalunya sinó de tots els pobles d'Espanya.

En els anys trenta, el republicanisme catalanista d'esquerra va plantejar el combat per les llibertats com a part integrant d'una lluita comuna. L'experiència recent ens diu que la línia "unilateral" divideix, servint com a cobertura de les barreres monàrquiques a les exigències dels pobles, trenca amb aquesta tradició i ajuda a sostenir al règim. I que seguir el deixant dels qui –especialment JxCat i els seus antecessors immediats– s'han distingit per dur a terme una política de destrucció dels serveis públics

i han conreat la idea d'una Catalunya "independent" a l'empara de la comunitat internacional, és a dir, sotmesa als interessos del capital financer a través de la UE, i per tant sense cap sobirania, no porta a cap escenari positiu. Posar com a condició que per a lluitar per les llibertats i contra el règim monàrquic, és necessari trencar la classe obrera, és una estratègia que només afavoreix als qui volen imposar una sortida que res té a veure amb el respecte a la sobirania popular.

5. Obrir la via a la República, del poble i per als pobles, basada en el dret d'autodeterminació exigeix avançar en la construcció d'una potent Aliança de Treballadors i Pobles partint d'unir totes les forces per a defensar la sanitat i l'automòbil i el conjunt de l'ocupació. I aquest combat exigeix plantejar també el problema de la representació política, és a dir, el problema de l'instrument organitzat que combat en tot l'Estat per aquesta via.

La conquesta dels drets socials i democràtics no vindrà d'altres mans que les de la classe obrera i els pobles mateixos. En això també cal aprendre del passat per més que aquest s'intenti esborrar o amagar. En aquest mes de juliol de fa ara vuitanta-quatre anys, els obrers i pagesos van respondre a l'intent de cop d'Estat dels militars revoltats contra la República desencadenant –com a millor manera de combatre-ho– una revolució social. Aquesta revolució social va portar als treballadors de Catalunya a fer-se pràcticament amb tot el poder i

a una situació de pràctica "independència", sense que ningú hagués plantejat la separació. El Comitè Central de Milícies Antifeixistes, i els diferents comitès revolucionaris escampats per tot el territori, recolzats en les organitzacions obreres, es van convertir en el veritable poder real. I al mateix temps que combatien al feixisme, van posar en marxa tota una sèrie d'iniciatives revolucionàries, dins de la més àmplia autonomia, com mai s'havia conegut.

No hi haurà solució per a Catalunya sense una solució per a Espanya. I no hi haurà solució per a Espanya sense una solució per a Catalunya. Obrir una alternativa en aquesta direcció passa ineludiblement per defensar les reivindicacions. L'octubre passat el poble català va sortir als carrers contra la Sentència dels Nou. Avui és més necessària que mai la mobilització per a reconstruir la sanitat pública, salvar la indústria, la llibertat dels presos republicans catalans i altres represaliats, defensar les pensions, etc.

I avançar en la construcció d'una nova representació política que expressi fidelment els interessos dels treballadors i els pobles exigeix que es doni satisfacció a les seves exigències i reivindicacions. Si el Govern emprèn la via de submissió total al capital financer i la Monarquia, això ho portarà obligatòriament a un enfrontament amb les masses treballadores. Els fets demostren que no es pot avançar en el sentit de respondre a les reivindicacions sense enfrontar-se al règim i al capital.

Bona lectura, excel·lents detalls ...

La Veritat, revista teòrica de la IV Internacional; el calendari 2021 que publica Informació Obrera i un catàleg d'obres per aprofitar l'estiu. Visita la web i sol·licita informació a l'respecte.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta